

Macbeth al Liceu

Crònica d'Oriol Pérez Treviño

Macbeth | Gran Teatre del Liceu / Antoni Bofill

Foto: Antoni Bofill / Gran Teatre del Liceu

El *Macbeth* de **Verdi** ha obert la temporada al Gran Teatre del Liceu de Barcelona i s'hi representarà fins al proper 23 d'octubre. Oriol Pérez Treviño va assistir a la sessió del passat 8 d'octubre. Aquesta és la seva crònica.

El melodrama en quatre actes *Macbeth* (1848) de **Giuseppe Verdi** (1813-1901) ha estat el títol escollit pel Gran Teatre del Liceu per inaugurar la temporada 2016-17. Dotze anys després de la seva darrera representació al colosseu líric de la Rambla, el cert és que un *Macbeth* sempre és un títol a tenir en compte. I és que, més enllà dels tòpics que habitualment omplen la nostra crítica i musicografia, *Macbeth* ha de ser considerada com una obra on, de la mà de **Shakespeare**, s'aprofundeix en les antigues tragèdies líriques del barroc (pensem en **Lully**, **Rameau**) i s'assoleix la que, de fet, és considerada la primera gran obra mestra del compositor de Roncole.

Com ja és habitual, es va oferir la versió de 1865 (la que **Verdi** va realitzar per al Théâtre Lyrique de París i que, tanmateix, va suposar una revisió profunda a la primera versió, estrenada la mítica data del 14 de març de 1847 al Teatro della Pergola de Florència) partint de dos importants reclams: el director d'escena **Christof Loy** i l'estrena en els rols de Macbeth i Lady Macbeth per part del baríton francès **Ludovic Tézier** i la soprano vienesa **Martina Serafin**. El sotasignant, però, va poder assistir al segon repartiment, i pel que sembla en va sortir més ben parat, atès que la crítica en general ha assenyalat la manca d'un punt de cocció en la caracterització dels personatges per part de Tézier i Serafin.

Si bé, objectivament, el timbre de veu del baríton italià **Luca Salsi** (Macbeth) no té el punt extraordinari del de **Tézier**, sí que va mostrar la caracterització i coneixement profund del personatge. Ara bé, si podrem recordar durant temps aquest Macbeth serà gràcies a la participació de la soprano russa **Tatiana Serjan**, que va demostrar amb totes les de la llei per què és una de les grans Lady Macbeth del moment.

Amb correcció i equilibri en la resta de papers, exceptuant un poc afortunat **Alessandro Guerzoni** com a Banco, tret de la participació de la Serjan, aquest Macbeth en l'aspecte musical passa, però, sense pena ni glòria. I això, al nostre entendre, el nostre teatre no s'ho pot permetre. Si bé no podem deixar d'anotar el progressiu bon fer del **Cor del Gran Teatre del Liceu** des que **Conxita García** ha agafat el timó, la part orquestral va ser un pèl justa. I, de nou, no pas perquè els instrumentistes i professors que formen l'**Orquestra Simfònica** no puguin mostrar un nivell més alt, sinó per una qüestió que, aquesta vegada, és totalment atribuïble a la descafeïnada, desencertada i mancada d'ànima direcció musical de **Giampaolo Bisanti**. Aquesta manca de trempera va desvirtuar completament l'esplèndida obra de **Giuseppe Verdi** i va donar un resultat més aviat trist i anodí. I va ser una llàstima perquè, certament, la direcció escènica de **Cristof Loy** i l'escenografia de **Jonas Dahlberg** eren de primer ordre i van assolir una lectura suggerent, profunda, que convidava a ser un Macbeth per recordar. I, malauradament, no serà així.